

"Bunun içindir ki, mü'minin ruhunda adavet, kin, vahşet yoktur. En büyük bir düşmanıya bir nevi kardeşliği vardır." İzah eder misiniz?

Nurlarda şöyle bir cümle geçer:

"Cenab-ı Hak, Hakîm-i Mutlak hazır, nâzır olduğu için, kulun duasına cevap verir. Vahşet ve kimsesizlik dehşetini, huzuruyla ve cevabıyla ünsiyete çevirir."(1)

İnanan insan, kendisini Allah'ın kulu, kâinatı O'nun misafirhanesi, diğer canlıları da kendisi gibi misafirler olarak telakki eder. Neye baksa, ilâhî isimlerin tecellisini okur. Bu ise ona bir ünsiyet verir. Her şey Rabbinin terbiyesinden geçmiş, O'nun ihsan ettiği kabiliyetlerle donatılmış ve bu dünyaya gönderilmiştir. Böyle bir insan her mahluku bu mana ile sever. İnsanlara gelince, onlara olan sevgisi çok daha ileri seviyededir. Zira, bütün insanlar Allah'ın ahsen-i takvimde yarattığı en mükemmel, en kabiliyetli eserleridir.

Yine Nur Külliyyatında kâinat bir ağaca, elementler o ağacın dallarına, bitkiler yapraklarına, hayvanlar çiçeklerine, insanlar ise meyvelerine benzetilmiştir. Buna göre, insan öncelikle kendisi gibi birer meyve olan diğer insanları sever. Aynı ağacın başında birlikte hayat sürmekte olduklarını düşünür. Aynı güneş ile aydınlandıklarını, aynı havayı teneffüs ettiklerini, aynı yer küresinin üzerinde seyahat ettiklerini, bitkilerin ve hayvanların onların hizmetine verildiğini ibretle nazara alır. Bu insan, kâinat ağacını da onun dal, yaprak, çiçeklerini de sever, ama bu sevgide en büyük pay bu ağacın meyveleri olan insanlara aittir.

Burada bir soru hatıra geliyor: **Peki inanmayanlara bakışımız nasıl olacak?**

Allah kelimesindeki hitapların bir kısmı bütün insanlara, bir kısmı ise iman edenlere yapılır.

İnanmayanlar da Allah'ın kullarıdır. Allah, onlara da hitap etmekte, onları iman ve hidayet yoluna çağırılmaktadır. Bu yola girmeseler bile onlara süre tanımakta, **Rezzak** ismiyle yine rızıklarını vermekte, **Şafi** ismiyle yine hastalıklarına deva yaratmakta, onlar iç alemlerinde olup bitenlerden habersizken, O, bütün hücrelerinde tasarruf etmekte, kanlarını temizlemekte, yedikleri gıdaları et, kemik, ilik, saç v.s. haline getirmektedir. Allah, kullarına bu kadar şefkatli iken ve o kadar isyanlarına rağmen onların bütün ihtiyaçlarını görürken, bize düşen görev de onları

sadece bir kez ikaz etmekle yetinmeyip, şefkatli bir hekim gibi onların iyiliği için sürekli çalışmaktır. Günahkâr insanları Allah'ın manen hastalanmış kulları bilip, onları ıslaha çalışmaktır. Bu yol peygamberlerin yoludur. Resulullah Efendimiz (asm.)'de bunun en harika örneklerini görüyoruz. Putlara tapan müşrik bir kavmin ıslahıyla görevlendirilen o en büyük peygamber, mücadelesini şirke karşı yürütmüş, müşriklerin manevî tedavisine büyük bir sabırla çalışmıştır.

Burada çok önemli bir noktaya da değinmek gerekiyor: Bediüzzaman Hazretleri Allah'ı inkâr edenlerin hepsini aynı kefeye koymuyor, inkâr ve küfrü iki kısımda mütalaa ediyor. Birisi **adem-i kabul**, diğeri **kabul-ü adem**. Çoğunluğu teşkil eden birinci grup, iman ehliyle bir mücadeleye girişmeden, sadece kendi nefsanî hayatlarını sürdürmekle meşgul olan ve iman hakikatlerine karşı lakayt kalan insanlardır. Bunlar, müminlerin el atmaları gereken büyük kesimdir. İkinci grup ise imana zıt bir yol tutup insanları da bu yola sokmaya çalışan, küfrü dava edinip imana karşı savaş açan kimselerdir. İşte bizim asıl düşmanımız insanları cehenneme sürüklemeyi bir ideoloji, bir batıl inanç olarak benimseyen bu bedbaht insanlardır.

Müminler, bu din ve iman düşmanlarının fikirlerini çürütmek ve onların şerrinden diğeri insanları korumak için çalışırlar. Onlara da hakkı tebliğ etmek için uygun ortamlar arar, fırsat kollarlar. **“En büyük düşmanı ile bir cihette kardeşliği var.”** cümlesi bize böyle ders de vermektedir.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Üçüncü Söz.](#)